



ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK**

**JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Dalilou Marečkovou v právní věci žalobce: **V. P.**, nar. x, bytem: x, zast. Mgr. Barborou Barcalovou, advokátkou se sídlem: Gorazdova 1995/11, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem: Na Poříčním právu 1, 128 01 Praha 2, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 1. 2014, č. j. MPSV-UM/1090/14/4S-SČK, sp. zn. SZ/2705/2013/4S-SČK,

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 24. 1. 2014, č. j. MPSV-UM/1090/14/4S-SČK, sp. zn. SZ/2705/2013/4S-SČK, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 3.146,- Kč do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právní zástupkyně žalobce Mgr. Barbory Barcalové, advokátky.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se žalobou ze dne 24. 3. 2014 doručenou Krajskému soudu v Praze dne 26. 3. 2014 domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž žalovaný podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Úřadu práce ČR – Krajské pobočky v Příbrami (dále jen „orgán prvního stupně“), jímž byl žalobci přiznán příspěvek na péči ve výši 4.000,- Kč měsíčně od února roku 2013. Žalobce zároveň požádal soud o ustanovení zástupce z řad advokátů.

Usnesením ze dne 1. 4. 2014, č. j. 43 Ad 26/2014 – 29 soud ustanovil zástupkyní žalobce Mgr. Barboru Barcalovou, advokátku se sídlem: Gorazdova 1995/11, Praha 2, která podáním ze dne 30. 4. 2014 doplnila tvrzení žalobce obsažená v žalobě.

Žalobce namítl, že záznam o výsledku sociálního šetření ze dne 29. 4. 2013 vykazuje oproti protokolu ze dne 5. 4. 2013 rozpory a zjevné nesrovnalosti, které měli mít za cíl, aby žalobce na 7 bodů, které jsou předpokladem pro III. stupeň příspěvku na péči, nedosáhl. Protokol ze dne 5. 4. 2013 je psán rukou sociální pracovníce, která sociální šetření prováděla, a žalobce jej podepsal. Druhá varianta je psána na počítači a k ní je připojena podepsaná část z varianty první. Ovšem varianta druhá se v některých bodech, podstatných pro určení zvládnutí základních životních potřeb, od varianty první liší. Touto pozdější úpravou podkladů rozhodnutí v neprospěch účastníka řízení došlo dle žalobce k porušení § 3 a § 50 odst. 4 správního řádu.

Žalobce dále namítl, že žalovaný nepostupoval v souladu s ustanovením § 2a vyhlášky č. 505/2006 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona o sociálních službách (dále jen „vyhláška č. 505/2006 Sb.“), když zhodnotil základní životní potřebu stravování jako zvládnutelnou. Žalovaný uvedl, že „*naporcovat jídlo a nalít nápoj lze vsedě, funkci horních končetin má k provedení těchto činností dostatečnou*“, ale nezabýval se dalšími aktivitami uvedenými v základní životní potřebě stravování, a to hlavně možností nápoj a stravu naservírovat. Protože žalovaný dospěl k závěru, že žalobce často padá, měl také posuzovat otázku, zda při servírování nápojů a stravy (hlavně horkých) nehrozí opaření při případném pádu a zda je vůbec naservírování nápoje a stravy možné. Žalovaný tak v napadeném rozhodnutí aplikoval opak pravidla stanoveného v § 2 vyhlášky č. 505/2006 Sb., tedy že pokud osoba zvládá jednu aktivitu, zvládá celou základní životní potřebu.

V této souvislosti žalobce namítl, že ačkoliv orgán prvního stupně dovedl, že žalobce základní životní potřebu péči o zdraví nezvládá, žalovaný v napadeném rozhodnutí dospěl k opačnému závěru, aniž by uvedl, zda se zdravotní stav žalobce změnil tak, že už tuto základní životní potřebu zvládá, nebo co jiného vedlo ke změně názoru. Žalovaný v napadeném rozhodnutí pouze uvedl, že: „*také pro vybalení a užití léků má dostačující tělesné schopnosti*“. Podle žalobce tak porušil ustanovení § 9 odst. 2 zákona o sociálních službách, neboť schopnost zvládat tuto základní životní potřebu žalovaný nehodnotil ve vztahu ke konkrétnímu zdravotnímu postižení a režimu stanovenému ošetřujícím lékařem, který v případě žalobce zahrnuje také aplikaci injekcí, což posudkový lékař ignoroval.

Na závěr žalobce k základním životním potřebám péče o zdraví a osobní aktivity, které byly přiznány vždy jen jedním z orgánů příslušných rozhodnout, uvedl, že při výkonu obou těchto základních životních potřeb potřebuje pomoc rodinného příslušníka, nebo pečovatele. Ani jednu z těchto aktivit není schopen zvládat plnohodnotně sám. Co se týče péče o zdraví, žalobce uvádí, že v této oblasti není schopen naplnit svou základní životní potřebu, neboť vzhledem k tomu, že má problémy s motorikou, není schopen si léky sám připravit a dále vzhledem k tomu, že jeho zdravotní stav má značné výkyvy, neví, kdy nebude schopen si pro léky dojít a aplikovat si je. Co se týká osobních aktivit žalobce, tyto jsou velmi omezené, neboť jak uvedl sám žalobce ve svém předchozím podání a jak je uvedeno výše, potřebuje pomoc a asistenci ve všech oblastech svého života, je tedy ve velkém rozsahu odkázán na pomoc rodinných příslušníků, nebo další osoby. Vzhledem k tomu, že žalobce

nikdy neví, jak se bude jeho zdravotní stav vyvíjet v následujících pár hodinách, je nezbytné, aby měl žalobce někoho, kdo mu pomůže s péčí k dispozici v podstatě 24 hodin denně.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že Posudková komise MPSV vydala dne 29. 10. 2013 posudek, ve kterém konstatovala, že se jedná o osobu, která se podle § 8 odst. 2 písm. b) zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 108/2006 Sb.“), považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni II (středně těžká závislost). Dne 21. 11. 2013 bylo žalobci zasláno vyrozumění o pokračování v řízení a o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Dne 26. 11. 2013 obdržel žalovaný žádost žalobce o zaslání kopie posudku Posudkové komise MPSV, žádosti bylo vyhověno. Dne 27. 12. 2013 bylo žalovanému doručeno podání bez dalších lékařských zpráv, ve kterém žalobce uvedl námitky proti posudkovému zhodnocení a popsal svůj zdravotní stav. Žalobce byl dne 13. 1. 2014 telefonicky kontaktován referentkou žalovaného a bylo dohodnuto, že zašle po návštěvě RS Centra dne 17. 1. 2014 novou lékařskou zprávu o svém zdravotním stavu, která by mohla mít vliv na případné přehodnocení posudkového závěru. Dne 19. 1. 2014 bylo žalovanému doručeno elektronické podání, ve kterém žalobce vysvětloval důvod nedodání lékařské zprávy a vyjádřil nespokojenost s posouzením svého zdravotního stavu. S ohledem na nedoložení lékařských zpráv, které by měly vliv na změnu posudkového zhodnocení, vydal žalovaný dne 24. 1. 2014 rozhodnutí, kterým odvolání zamítl a rozhodnutí orgánu prvního stupně ze dne 29. 7. 2013 potvrdil. V rozhodnutí se žalovaný podrobně vyjádřil k námitkám uvedeným ve všech podáních žalobce včetně nezvládaných životních potřeb.

Dne 10. 3. 2014 se žalobce dostavil na úřad práce a do protokolu uvedl nesouhlas s přepisem záznamu ze sociálního šetření dne 5. 4. 2013, kde zaznamenal rozpor ve formulaci v oblasti péče o zdraví mezi přímým zápisem sociálního pracovníka a přepisem do PC. Z tohoto důvodu úřad práce postoupil znovu spisovou dokumentaci žalovanému k posouzení. Žalovaný neshledal žádné nové skutečnosti, které by byly důvodem pro obnovu řízení, a žalobce též o obnovu řízení nežádal.

Posudek Posudkové komise MPSV se mohl stát podkladem pro vydání napadeného rozhodnutí, protože dle názoru žalovaného byly komisí v předepsaném složení prověřeny všechny skutečnosti významné pro posudkový závěr. Zdravotní stav žalobce byl řádně přezkoumán a bylo přihlédnuto ke všem nálezům i sociálnímu šetření. Členem Posudkové komise MPSV byl lékař z oboru neurologie. Posudková komise MPSV při posuzování zdravotního stavu vycházela z dostatečné lékařské dokumentace - posudkového spisu OSSZ Kutná Hora, spisu odvolacího orgánu, zdravotní dokumentace praktického ošetřujícího lékaře MUDr. H. P. a sociálního šetření ze dne 5. 4. 2013, žádné další lékařské zprávy nebyly žalobcem předloženy. Posudková komise MPSV se v posudkovém zhodnocení vypořádala s námitkami uvedenými v odvolání a žalovaný je toho názoru, že odvolací správní orgán nepochybil, pokud z tohoto posudku Posudkové komise MPSV vycházel při svém rozhodování. Posudek Posudkové komise MPSV ze dne 29. 10. 2013 splňuje dle žalované požadavek na úplnost, přesvědčivost a celistvost a byl tak rozhodujícím důkazem pro rozhodnutí o nároku žalobce dle zákona č. 108/2006 Sb. V následném rozhodnutí žalovaný posudek řádně zhodnotil, vyjádřil se ke všem námitkám uvedeným v podáních žalobce včetně nezvládaných životních potřeb.

Na základě uvedených skutečností žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Krajský soud v Praze na základě přípustné a včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Podle § 2a vyhlášky č. 505/2006 Sb. pokud osoba není schopna z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu zvládat alespoň jednu z aktivit, která je pro schopnost zvládat základní životní potřebu vymezena v příloze č. 1 k této vyhlášce, není schopna základní životní potřebu zvládat, a to bez ohledu na příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu.

Příloha č. 1 vyhlášky č. 505/2006 Sb. obsahuje vymezení schopností zvládat základní životní potřeby:

**a) Mobilita:**

Za schopnost zvládat tuto základní životní potřebu se považuje stav, kdy osoba je schopna zvládat vstávání a usedání, stoj, zaujímat polohy, pohybovat se chůzí krok za krokem, popřípadě i s přerušováním zastávkami, v dosahu alespoň 200 m, a to i po nerovném povrchu, chůzi po schodech v rozsahu jednoho patra směrem nahoru i dolů, používat dopravní prostředky včetně bariérových.

**b) Orientace:**

Za schopnost zvládat tuto základní životní potřebu se považuje stav, kdy osoba je schopna poznávat a rozeznávat zrakem a sluchem, mít přiměřené duševní kompetence, orientovat se časem, místem a osobou, orientovat se v obvyklém prostředí a situacích a přiměřeně v nich reagovat.

**c) Komunikace:**

Za schopnost zvládat tuto základní životní potřebu se považuje stav, kdy osoba je schopna porozumět se a porozumět, a to mluvenou srozumitelnou řečí a psanou zprávou, porozumět všeobecně používaným základním obrazovým symbolům nebo zvukovým signálům, používat běžné komunikační prostředky.

**d) Stravování:**

Za schopnost zvládat tuto základní životní potřebu se považuje stav, kdy osoba je schopna vybrat si ke konzumaci hotový nápoj a potraviny, nápoj nalít, stravu naporcovat, naservírovat, najíst se a napít, dodržovat stanovený dietní režim.

**e) Oblékání a obouvání:**

Za schopnost zvládat tuto základní životní potřebu se považuje stav, kdy osoba je schopna vybrat si oblečení a obutí přiměřené okolnostem, oblékat se a obouvat se, svlékat se a zouvat se, manipulovat s oblečením v souvislosti s denním režimem.

**f) Tělesná hygiena:**

Za schopnost zvládat tuto základní životní potřebu se považuje stav, kdy osoba je schopna použít hygienické zařízení, mýt si a osušovat si jednotlivé části těla, provádět celkovou hygienu, česat se, provádět ústní hygienu, holit se.

**g) Výkon fyziologické potřeby:**

Za schopnost zvládat tuto základní životní potřebu se považuje stav, kdy osoba je schopna včas používat WC, vyprázdnit se, provést očistu, používat hygienické pomůcky.

**h) Péče o zdraví:**

Za schopnost zvládat tuto základní životní potřebu se považuje stav, kdy osoba je schopna dodržovat stanovený léčebný režim, provádět stanovená léčebná a ošetrovatelská opatření a používat k tomu potřebné léky, pomůcky.

**i) Osobní aktivity:**

Za schopnost zvládat tuto základní životní potřebu se považuje stav, kdy osoba je schopna vstupovat do vztahů s jinými osobami, stanovit si a dodržet denní program, vykonávat aktivity obvyklé věku a prostředí jako např. vzdělávání, zaměstnání, volnočasové aktivity, vyřizovat své záležitosti.

**j) Péče o domácnost:**

Za schopnost zvládat tuto základní životní potřebu se považuje stav, kdy osoba je schopna nakládat s penězi v rámci osobních příjmů a domácnosti, manipulovat s předměty denní potřeby, obstarat si běžný nákup, ovládat běžné domácí spotřebiče, uvařit si teplé jídlo a nápoj, vykonávat běžné domácí práce, obsluhovat topení a udržovat pořádek.

Podle § 3 správního řádu nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.

Podle § 50 odst. 4 správního řádu pokud zákon nestanoví, že některý podklad je pro správní orgán závazný, hodnotí správní orgán podklady, zejména důkazy, podle své úvahy; přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci.

Podle § 68 odst. 3 správního řádu se v odůvodnění uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich

hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.

K námitce žalobce, že žalovaný nepostupoval v souladu s ustanovením § 2a vyhlášky č. 505/2006 Sb., když posoudil jako zvládané základní životní potřeby stravování a péče o zdraví, ačkoliv žalobce není schopen si jídlo naservírovat a není schopen si aplikovat injekce, soud uvážil následovně:

K základní životní potřebě stravování zjistil orgán prvního stupně při sociálním šetření, že „*vaří otec, který mu (žalobci; pozn. soudu) donese jídlo na stůl, naporcuje mu jídlo a on se nají lžíci*“. Orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí uvedl, že je žalobce schopen samostatně sníst naservírované jídlo, a nezahrnul stavování mezi nezvládané potřeby. Žalobce v odvolání ze dne 20. 8. 2013 namítl, že mu rodina musí pomáhat s podáváním a porcováním jídla, protože neudrží příbor a nemůže si nalít nápoj. Posudková komise MPSV a žalovaný uvedli, že si žalobce může naporcovat jídlo a nalít nápoj vsedě, k čemuž mu funkce horních končetin postačuje, avšak odvolací námitku žalobce náležitě nevypořádali.

K základní životní potřebě péče o zdraví zjistil orgán prvního stupně při sociálním šetření, že „*léky mu připravuje matka, která mu je musí i podávat, sám by na ně zapomněl*“. Orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí uvedl, že žalobce nezvládá péči o zdraví, konkrétně zmínil vybalení léků. Skutečnost, že žalobce potřebuje pomoc jiných k přinesení a podání léků, zmínil žalobce též v odvolání. Posudková komise MPSV a žalovaný uvedli, že pro vybalení a užití léků má žalobce dostačující tělesné schopnosti. Proti závěrům Posudkové komise MPSV podal žalobce námitky, když uvedl, potřebuje pomoc jiné osoby k pravidelnému přinášení, aplikaci a odnášení léků, neboť toho není fyzicky schopen. Žalovaný k tomu v napadeném rozhodnutí uvedl, že podle posudku Posudkové komise MPSV, je sice motorika žalobce zhoršena, ale žalobce má funkční horní končetiny a je schopen chůze na krátké vzdálenosti, takže z posudku vyplývá, že je žalobce schopen péče o své zdraví.

Podle právní věty připojené k rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2009, č. j. 4 Ads 57/2009 – 53 „*Posouzení stupně závislosti osoby pro účely rozhodování o příspěvku na péči v řízení v I. stupni i v řízení odvolacím musí vycházet z hodnocení všech podkladů uvedených v § 25 odst. 3 zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách. Na výsledný lékařský posudek, který je v tomto řízení stěžejním důkazem, je třeba klást požadavek úplnosti a přesvědčivosti. Nenaplnění těchto požadavků je vadou řízení před správním orgánem ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.*“.

Soud nemá posudek Posudkové komise MPSV v této oblasti za úplný a přesvědčivý, neboť i Posudková komise MPSV v posudku uvedla, že žalobce má ráno potíže vstát a má zhoršenou motoriku, bez ohledu na uvedené však vliv těchto potíží žalobce nebyl náležitě posouzen právě ve vztahu k péči o jeho zdraví. Z posudku nijak nevyplývá, jak může žalobce samostatně dodržovat léčebný režim spočívající v pravidelném užívání léků, když podle skutkových zjištění ráno nedokáže vstát z lůžka a právě tyto problémy v některé dny u něj přetrvávají. Navíc Posudková komise MPSV potažmo žalovaný v rozporu s ustanovením § 9 odst. 2 zákona č. 108/2006 Sb. neposuzovali vliv zhoršené jemné motoriky horních končetin žalobce na jeho schopnost si samostatně aplikovat injekce. Žalovaný v této souvislosti současně uvedl, že z posudku vyplývá, že je sice motorika žalobce zhoršena, ale žalobce má

funkční horní končetiny; toto zjištění posudkové komise však již nebylo nijak spojeno s otázkou schopnosti žalobce aplikovat si injekci samostatně.

Jedněmi ze základních povinností správního orgánu je při tom potřeba zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (viz § 3 správního řádu), pečlivě přihlížet ke všemu, co vyjde v řízení najevo a co uvedou účastníci (viz § 50 odst. 4 správního řádu), v odůvodnění svého rozhodnutí se pak vypořádat s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí (viz § 68 odst. 3 správního řádu).

Jak výše uvedeno v předmětné věci Posudková komise MPSV potažmo žalovaný těmto svým povinnostem naprosto nedostáli. Posudková komise MPSV vycházela ze stejných podkladů jako OSSZ Kutná Hora, ale z jejího posudku nevyplývá, proč základní životní potřebu péče o zdraví posouzenou orgánem prvního stupně jako nezvládanou hodnotí jako zvládanou. Posudková komise MPSV své konstatování, že „pro vybalení a užití léku má dostačující tělesné schopnosti“ nijak blíže neodůvodnila. Jelikož žalovaný pouze převzal stanovisko Posudkové komise MPSV a tento nedostatek sám již neodstranil, nesplnil tak svou povinnost řádně odůvodnit napadené rozhodnutí dle § 68 odst. 3 správního řádu.

Navíc oba správní orgány hodnotily základní životní potřebu stravování jako zvládnutou, avšak ani jeden z nich nevzal v potaz otázku, zda je žalobce schopen vykonávat veškeré činnosti vymezené v písm. d) přílohy č. 1 vyhlášky č. 505/2006 Sb., dle které je třeba, aby osoba zvládala vybrat si ke konzumaci hotový nápoj a potraviny, nápoj nalít, stravu naporcovat, naservírovat, najíst se a napít, dodržovat stanovený dietní režim. Ačkoliv bylo při sociálním šetření zjištěno, že servírování a porcování jídla obstarává otec žalobce (což potvrdil též posudek OSSZ Kutná Hora), správní orgán prvního stupně k tomu zjištění bez jakéhokoli odůvodnění nepřihlédl. Posudková komise MPSV pak uvedla, že žalobce zvládne vsedě naporcovat jídlo a nalít nápoj, avšak vůbec neposuzovala schopnost žalobce jídlo si sám naservírovat. Přitom je v dané věci zřejmé, že žalobce má problémy s padáním, a že je schopen přesunů jen s pomocí francouzské hole, a to na krátké vzdálenosti. Právě tyto skutečnosti by měl žalovaný resp. Posudková komise MPSV ve vztahu ke schopnosti žalobce si samostatně naservírovat jídlo zhodnotit.

Podle právní věty připojené k rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 4. 2014, č. j. 3 Ads 50/2013 – 32, „*Pro hodnocení schopnosti osoby zvládat základní životní potřeby za účelem zjištění stupně závislosti osoby je v rámci aplikace posudkových kritérií stanovených v § 1 až § 2c vyhlášky č. 505/2006 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona o sociálních službách, ve znění účinném od 1. 1. 2012 rozhodné nesplnění byť jen jedné z aktivit, které jsou pro schopnost zvládat určitou základní životní potřebu vymezeny v příloze k této vyhlášce, a to bez ohledu na příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu. Pokud z podkladů lékařského posudku vyplývá, že posuzovaný některou z aktivit nutných pro celkové zvládnutí určité životní potřeby sám a bez pomoci jiné osoby nezvládá, a orgány lékařské posudkové služby přesto takovou základní životní potřebu považují za zvládanou, je jejich povinností tento závěr dostatečně a přesvědčivě odůvodnit.*“.

Jelikož ze sociálního šetření jakož i dalších podkladů vyplývá, že žalobce zvládá konzumaci naservírovaných a naporcovaných jídel, je třeba pro posouzení základní životní potřeby stravování zapotřebí náležitě odůvodnit, zda žalobce samostatně zvládá též ostatní aktivity. Posudková komise MPSV nehodnotila schopnost žalobce zvládat ostatní aktivity

v souladu s přílohou vyhlášky č. 505/2006 Sb., a její posudek proto není úplný a přesvědčivý. Jelikož žalovaný v napadeném rozhodnutí vycházel čistě z tohoto posudku, není jeho rozhodnutí náležitě odůvodněno ve smyslu ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu.

Z výše uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů rozhodnutí, protože neposuzoval zbylou námitku žalobce, a napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. bez jednání zrušil.

Právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Bude na žalovaném, aby při posuzování stupně závislosti žalobce vycházel z úplného a přesvědčivého posouzení zdravotního stavu žalobce, který individuálně zhodnotí schopnost žalobce samostatně vykonávat základní životní potřeby, přičemž bude přihlížet ke všem skutkovým zjištěním, a aby se ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi námitkami a tvrzeními žalobce.

Ve druhém výroku tohoto rozsudku přiznal soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 věta první s. ř. s. žalobci, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení. Náklady, které žalobci v řízení vznikly, tvoří odměna za právní zastoupení žalobce advokátem, a to za dva úkony právní služby [převzetí zastoupení, doplnění žaloby (§ 11 odst. 1 písm. b) a d)] vyhlášky č. 177/1996 Sb.), přičemž sazba odměny za jeden úkon právní služby činí 1.000,- Kč (§ 7, § 9 odst. 2 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů). Náklady právního zastoupení žalobce jsou dále tvořeny dvěma paušálními částkami ve výši 300,- Kč (§ 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění účinném pozdějších předpisů) a částkou 546,- Kč odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Celková výše nákladů, které žalobci v tomto řízení vznikly, tedy činí 3.146,- Kč. Soud proto uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení v této výši, a to ve stanovené lhůtě k rukám právní zástupkyně žalobce, advokátky Mgr. Barbory Barcalové (§ 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s.).

**Poučení:** Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná

nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: [www.nssoud.cz](http://www.nssoud.cz).

V Praze dne 25. ledna 2016

**JUDr. Dalila Marečková, v. r.**  
samosoudkyně

Za správnost:  
Božena Kouřimová